

Mannen med rösten alla vill ha

» JAKOBSTAD

Ögonen är pigga och trots det mörka långa håret, kamouflagebyxorna och bomberjackan ser han mest underfundig och trevlig ut. Han skrattar åt en mikroskopisk chihuahua som studsar kring mattes fötter ute på gatan. Sen berättar han att han är olycklig och väntar på att någon ska fråga varför.

Jag frågar varför.

– Jag fick visdomstanden utdragen för nån vecka sen. Den var så enorm att jag inte kunde sjunga på länge efter ingreppet. Och nu fastnar allt möjligt skräp i hålet, suckar han och drar sig i kinden.

Han är en pratglad person som hela tiden söker ett tillfälle att styra in på något galet sidospår. Något av urtypen för hårdrockarna från åttiotalet, vars hela existens verkade gå ut på att spela och göra något knäppt, både på scenen och utanför. Att avbryta och fråga något seriöst av honom känns

avlägset, så jag väljer att lyssna en stund.

Han försöker berätta om hur han trivs med att resa och om det vackra landskap han mötte i "Öl" när han spelade där med Yngwie Malmsteen.

– Eller heter det Öul? Öulö?

"Oulu" fyller promotor Marko Pukkila in och skotske Doogie White försöker fler gånger med uppspärrade ögon och putande läppar.

– Öulå? Öölå? Öölö?

Skratten ekar i caféet.

Doogie White har haft något av en drömkarriär som sångare. Att vara efterfrågad sångare bland världens största hårdrocksband är få förunnat.

Under tidigt nittiotal låg det slutgiltiga valet mellan honom och Blaze Bayley att bli Iron Maidens nya sångare. En drömkans som gick till Bayley.

Senare under nittiotalet sjöng han i Ritchie Blackmores Rainbow och under 2000-talet i Yng-

wie Malmsteens band.

– Man fick lämna sitt ego hemma när man spelade med Yngwie, det fanns inte rum för någon annans. Ritchie Blackmore var däremot mer anspråkslös och ville också att resten av bandet skulle delta i den kreativa processen. Men med Yngwie var vi enbart hans band, som förväntades göra vad han ville.

Även om Doogie inte placerat sig som en stark fixstjärna på hårdrockshimlen, så stortrivs han med att kunna leva på att sjunga. Vilket han gjort i 21 år.

– Visst vore det härligt att ha bara ett band och spela in skivor och turnera med det. Men i dag finns det inte samma förutsättningar till det som tidigare, så man måste ta de tillfällen som ges, säger Doogie White.

Vilket gör att Doogie är med i ett otal band, bland annat Cornerstone och Tank, och har he-

lat tiden nya solo- och samprojekt på gång.

– Jag har också gjort tv- och radioreklam. Jag lever på min röst och det är mitt verktyg. Det ger mig bröd på bordet.

Doogie skriver även mycket eget material. En del låtar som spelats in med Cornerstone var egentligen tänkta till en Rainbow-skiva som skulle komma ut 1998. Men skivan gick i stöpet efter att Rainbows kreativa ledare och gitarrist Ritchie Blackmore hoppade av 1997 och började spela medeltida musik tillsammans med sin fru Candice.

– Men jag älskar också att sjunga de gamla klassikerna. Det finns en efterfrågan på dem, speciellt eftersom en del av banden inte spelar längre. Det är bra låtar som hela tiden hittar nya lyssnare.

Doogie smyger också in en del eget material i sina solospelningar likt den i Jakobstad, där han uppträder med ett band

som plockats ihop enbart för hans två spelningar i Finland.

– Vid första besöket blir det kanske några egna låtar och vid nästa några till. Man tar liksom pulsen första gången och om det går hem kan man ta ut svängarna lite mera nästa gång. Samtidigt som man väcker ett intresse för det egna materialet. Jag ser det som enbart positivt, säger Doogie.

Av dagens utbud på hårdrocksfronten gillar han bland annat Masterplan och Opeth.

– Jag hör mycket på hårdrock, men också på filmmusik och liknande. När jag skriver försöker jag lyssna på annat än hårdrock, för att inte fastna i gamla spår.

– Däremot gillar jag inte prog, det är för gamla luktande hippies och killar som bor med sin mamma, säger han och ser spjuveraktig ut.

Till Doogies kommande projekt hör en turné med Tank, som

också ska spela på festivalen Sweden Rock.

Hur lär man sig texter till många bands repertoar?

– Det är verkligen ett jäkla jobb. Jag har låtarna på min Ipod och lyssnar dem om och om igen. Det finns ingen genväg, man måste bara öva.

– En gång ville Yngwie att jag skulle lära mig 45 nya sångtexter på kort tid. Det är egentligen en månads jobb, men det hade han ingen förståelse för. Att sen alla hans låtar är rätt likadana gör det ju inte lättare att minnas vilken text som hör till vilken låt. Det hände sig faktiskt att jag inte kände igen låten när bandet körde igång på scen, säger Doogie.

Innan jag tackar för mig frågar Doogie om jag kommer på showen eller ifall jag stannar hemma med mamma och lyssnar på prog.

Vad annars.